Temps Ordinari - Trentè diumenge

Per Administrador el dg., 25/10/2009 - 08:00

Jr 31,7-9
He 5,1-6
Mc 10, 46-52

Hi ha evangelis, com el d'avui, en què es tracta d'una narració, que és bo escoltar-lo amb **actitud de contemplació ignasiana**. El cristià a mida que va participant de l'Eucaristia, escoltant la paraula de Déu, vol conèixer més internament Jesús, el Senyor. I sant Ignasi proposa una manera senzilla de fer-ho. Escolto el passatge evangèlic "com si estigués present". Avui podríem ésser el cec, o un dels deixebles, o un dels qui acompanyen, o un espectador que ho veu tot. Segurament el millor és identificar-nos amb el personatge més feble, avui seria el cec. Per fer aquesta contemplació sant Ignasi proposa tres actituds: mirar les persones que en surten, escoltar el que diuen i veure el que fan.Jesús fa temps que ha començat el seu itinerari de Galilea (al nord del país) cap a Jerusalem (al sud). Avui el veiem sortint de Jericó, **camí de Jerusalem**, disposat a emprendre la forta pujada de mil dos-cents metres de desnivell per arribar a la ciutat de David. Són uns vint-i-cinc quilòmetres. A mida que anava caminant, se li ajuntaven més gent. Ara està rodejat de" molta gent". El passatge d'avui, en Marc, és l'últim abans de l'entrada del dia de Rams a Jerusalem.**El cec representa tota la gent marginada socialment**, que necessita ser cridada per poder canviar de vida. Els trets de la marginació en el cec són la mateixa ceguesa, estar fora del poble, a la vora del camí, assegut a terra, demanant caritat. La seva vida està en mans dels altres. Ja ni depèn de la gent del poble sinó dels itinerants, dels qui entren i surten. Però ell, internament està viu: s'assabenta del que passa i s'assabenta bé, sap cridar, tantes vegades ha sentit parlar del Senyor de Galilea que guareix els cecs, el coixos, els sords, els pobres, que no deixa passar l'oportunitat. "El Senyor passa", i quan el Senyor passa hem de tenir el cor obert. I el cec el té. El seu crit és una pregària: *Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi*. Li prega com a rei i messies [Fill de David], com a home [Jesús], i li prega com a Déu [compadiu-vos de mi]. La misericòrdia és l'atribut essencial del Déu de Jesús. El qui demanava caritat ara demana compassió. La presència de Jesús ja ha millorat el cec Bar-Timeu.[El germà de La Salle, Joan Lluis Casanovas, que ha mort aquest estiu, deia que el cec representa el món de la marginació, que viu fora del camí, i el que fa Jesús és incorporar-lo al camí, treure'l de la marginació, tornar-lo a la societat. La tasca educativa de Joan Lluis a Cintra, al Raval, a Ciutat Vella, era com la de Jesús, posar els joves en el camí de la vida, treure'ls de la marginació, donar-los l'oportunitat de viure una vida digna de la persona. Com farà Jesús, va sentir el cec i es va aturar.]***Tothom el renyava per fer-lo callar***. Fa uns diumenges els deixebles també renyaven unes mares que portaven els seus fills perquè Jesús els imposés les mans. Els deixebles, la comunitat cristiana, els qui acompanyen Jesús volen que el cec calli. Segurament amb la millor intenció del món: no volen molestar el Mestre. Com si ells fossin els responsables del que Jesús ha de fer o no ha de fer. Potser inconscientment volen controlar Jesús. La necessitat del cec és més gran que la voluntat dels seguidors de Jesús i crida més fort, per ser sentit per Jesús. El cec coneix millor Jesús que els deixebles: sap que escolta el clam dels pobres. A l'Evangeli, els necessitats són els qui confien més en Jesús. Com havia *molta gent*, Jesús no havia vist el cec assegut a la vora del camí, però ara ha escoltat la seva veu, el seu clam, la seva pregària, i s'atura i el crida.En aquest camí cap a Jerusalem, els deixebles aprenen de Jesús què vol dir ser deixeble, què vol dir ser seguidor de Jesús. De ells surt fer callar, i se n'adonen que de Jesús surt tot el contrari. Van aprenen que el criteri no són ells ni la seva primera reacció, sinó que el criteri és Jesús. Aviat seran ells qui hauran de decidir en nom de Jesús, hauran de discernir què vol Jesús en cada circumstància. Encara tenen Jesús per saber-ho. Van aprenen que per a Jesús l'important són els cecs, coixos, sords, pobres, marginats. Se'ls han d'escoltar. La comunitat obeeix Jesús, porten el cec a Jesús: *Anima't i vine, que et crida*. Ser cridat per Jesús és tan important, que com Leví i tants d'altres que van ser cridats per Jesús, el cec ho deixa tot per seguir-lo. Deixa les seves petites pertinences (*llança el mantell*, la capa), deixa el seu petit entorn que el tancava en si mateix (*s'aixecà d'una revolada*) i empren el camí de la seva salvació, encara a les palpentes (*anà cap a Jesús*).**El cec també és símbol d'una persona feble de la comunitat que vol seguir Jesús**. Jesús s'atura, el crida, l'espera, no té presa, parla amb ell, li dedica temps. Sembla com si la pregunta de Jesús al cec sigui supèrflua. Què vol un cec sinó veure! Però Jesús no s'avança, s'estima que la gent expressi allò que vol, desitja conèixer el cor de la persona, la seva fe. Qui demanava caritat, i després compassió, ara demana veure. I ara Jesús és el Rabuni, el "Senyor meu", el seu mestre: "Rabuni, que hi vegi"; Senyor que et vegi! I Jesús, com sempre, mai s'atribueix la guarició a sí mateix, sinó a la fe del qui demana. *Ves, la teva fe t'ha salvat*. És propi nostre demanar: "demaneu i Déu us donarà". El Senyor sempre "donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen". És propi d'Ell captar en el cor de la persona la seva confiança en Déu, la seva confiança en Jesús. Acaba l'Evangeli dient: *A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà*. El cec ja és un més dels qui caminen amb Jesús cap a Jerusalem, i camina al ritme de Jesús. Les instruccions per al seguiment de Jesús, ara es fan realitat en el antic cec: les viu en comunitat, seguint Jesús, allà on Ell va, allà on Ell el porta. La ceguesa física i la ceguesa espiritual han sortit a l'encontre de Jesús, i ambdues han estat guarides.El salm evoca el que ha passat en el cor del cec amb la imatge del sembrador i del segador, amb la imatge dels qui van a l'exili i en tornen. "Quan el Senyor renovà la vida de Sió ho crèiem un somni... És magnífic el que el Senyor ha fet a favor d'ell. Sortia a sembrar tot plorant... i tornarà cantant d'alegria, duent a coll les seves
garbes".